

Záporozó

Nyári zápor fodros felhőből,
Apró utcánkba magának utat tör.
Kimossák a várost tiszta cseppjei,
minden mocskát a csatorna elnyeli.
Tükör-pocsolyák szélesednek sorra,
lábamon papucs majd' elestem, orra.
Zúgó eső, kopog a köveken,
esernyőm alatt magamat követem.
Lábam alatt a föld, érzem, hogy megremeg,
fény villan, s dörög, szívemben dob pereg.

Elfog a rémület, s máris szaladok,
rólam a víz patakokban lecsorog.
Lassítok hát, s folytatom utam.
Előttem-köröttem sok-sok emlék suhan.
Hárman ballagunk az úton csendesen,
Múltam, jövőm, s én, a jelenem.
Jövendőm kergetem, érte hajtok,
múltam elhagyni képtelen vagyok.
Mint elhagyott cseppjei a kék égnek,
vándorok hárman, ti is hazatértek.

Írta: Bodnár Boglárka